
Sømandsvise

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Sømandsvisen", i: *Mindeudgave Digte*, side: 295, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Sømandsvise

Hvad staar du der saa træg og slap,
du Bondedrys?
Et Pigebarn du kender knap.
Jeg ved om en, og hun er skrap,
med Foden rap og haarde Klap
og salte Kys.
Om Panden har hun skumhvid Krans.
Hun drog mig ud til Dans, til Dans
— til Søs.

Med Djævelskab de fjernt og nær
har ødt mit Hav.
Dog er hun end mig lige kær,
ja, maaske endnu mere værd
min lille Glut, nu hver en Færd
er Dans paa Grav.
Mit Liv i hendes Favn jeg vandt,
lad gaa, om ogsaa dér jeg fandt
min Grav. —

Mit Fædreland! den blev saa bleg,
din lyse Kyst.
De voldtog dig, og knap du skreg,
og de var mange, de, der sveg.
Mit Fædreland, du blev saa bleg,
du er saa tyst.
Men se, da alt var daanet hen,
stod end tilbage Søens Mænd
i Dyst.

Hvor drager mig min Fødestavn
med Mindets Magt!
Men heller i en fremmed Havn
jeg søndertygge vil mit Savn
og nævne fri og dansk mit Navn,
saa det bli'er sagt:
Trods Trusler og trods Judaskys
holdt Danmarks Sønnekuld til Søs
sin Vagt.

Vorherre, som i Himlen bor,
hver Sømands Ven,
du styrer alle Bølgers Ror,
du hører Hjertebønnens Ord,
aah, giv mig Lov at se min Mor
engang igen,
naar vi har tvættet os for Skam
og staa foruden Trælleham:
fri Mænd.

Men skal det ske, min stolte Brud
og vilde Viv
mig sletter i et Favntag ud,
bring dem derhjemme Hilsen, Gud,
lad Storm staa Danmark ind med Bud,
en Vaarstorm stiv.
En Danmarks Søn, en Søens Søn
for, hvad han elsked, gav i Løn
sit Liv.